

---

YILMAZ ÖZTUNA'NIN TÜRK  
MÛSİKÎSİ ANSİKLOPEDİK  
SÖZLÜĞÜ'NÜN NEŞRİ  
VESİLESİYLE HATIRLADIKLARIM

\*

*Şahin Uçar\**

---

*"unutulsa bile bütün şarkılar  
kalır mı yankımız, ey hatıralar?"*

Büyük Müzikolog, Tarihçi ve Jenealogist Yılmaz Öztuna'nın Türk Mûsikîsi Ansiklopedik Sözlüğü'nün Orient yayınları tarafından *Türk Mûsikîsi Akademik Klasik Türk Sanat Mûsikîsi'nin Ansiklopedik Sözlüğü* ismiyle yapılan yeni neşri hakkında görüşlerimi yazacağım. Sözlerime, bu ansiklopedi vesilesiyle aklıma gelen tedai ve hatıralarla başlamak isterim: Üstadlar ve tilmizleri ve hatıralar...

Bu tedai ile başlıyorum: Her ne kadar Yılmaz Öztuna'nın yazar olarak doğmuş olduğu ilk eseri *1402 Ankara Muharebesi*\*\* kitabını daha çocuk yaşta neşretmiş olması ve sayısız değerli esere imza atmış çok değerli bir tarihçi ve

---

\* Prof. Dr., Emekli öğretim üyesi.

\*\* Yılmaz Öztuna, *1402 Ankara Muhârebesi, Bâyezid ile Timur'un Ölümü ve Fetret Devri*, Kenan Matbaası, İstanbul, 1946.

jenealogist (ki üstadın beş hacimli ciltten mürekkebe *Devletler ve Hanedanlar*\*\*\* kitabı var jenealoji sahasında) oluşu ile sübut etse de; müzikoloji sahasındaki engin bilgisini, büyük ölçüde, her zaman hayırla yad ettiği üstadı Hüseyin Sa'deddin Arel'e medyun olduğu malumdur.

Bilindiği gibi Arel Osmanlı devrinde en yüksek bürokratik rütbelere erişmiş büyük bir hukukçu idi. Ancak çocukluğundan itibaren esaslı bir musiki tahsili de yapmıştı ve pek çok musiki eserine imza atmıştı. Fakat musikimiz cihetinden asıl mühim olan tarafı, Klasik Türk Mûsikîsi Nazariyatını sistemli bir şekilde yeniden ifade eden ve bugün "Arel-Ezgi-Uzdilek" sistemi dediğimiz nazariyatın üç büyük kurucusundan biri olması ve belki bundan da önemlisi Klasik Türk Mûsikîsi'nin ihmal edildiği ve hatta yasaklandığı zamanlarda dahi, ömrü boyunca cansiperane müdafaa edip pek çok eser yazdıktan başka; servet ve himmetini bezlederek dar-ül-elhan'da olsun, evinde olsun pek çok talebe yetiştirmek suretiyle musiki kültürümüzü yaşatması olmuştu. Arel'in tilmizleri arasında ise, musikimize belki en esaslı hizmetleri, ona çok bağlı bir talebesi olan Yılmaz Öztuna üstadımız yapmıştır dense sezadır.

Bunun elimizdeki canlı şahitlerinden biri de bu ansiklopedik sözlük. Yılmaz Öztuna'nın Klasik Türk Mûsikîsi için bir Devlet Konservatuarı kurulması işinde ne kadar emeği olduğu da malumdur. Bazı üstatların böyle hayr'ül-halef talebeleri oluyor ve hocalarının hayallerini gerçekleştirmek için var güçleri ile çalışıyor ve nihayet Türk Mûsikîsi için bir Devlet Konservatuarı kurabiliyorlarsa, herhalde hocalarının ruhunu şad etmiş ve emeklerini zıyan etmemişler demektir.

Yılmaz Bey'in bu hayırlı mesaisinin ne anlama geldiğini, üstadın eserleri vesilesiyle yaşadığım bir kaç musiki hatırasını naklederek arz etmeye çalışacağım.

Bir insan doğuştan bir işe meyyal ise, muhitinde o işin erbabını arar. Ben çocukluğumda önce bir mandolin yakıştırmış, bir kaç yıl sonra da anacığımın yalvarıp, sınırlı imkanlara rağmen iyi bir keman aldırılmışım. Burada bu hikayenin teferruatını anlatmaya gerek yok. Ama Atatürk Ortaokulundaki Müzik öğretmeni Hikmet Bey'den (Soyadını hatırlamıyorum: ondört, onbeş yaşlarında olduğuma göre, demek 1964 yılında Atatürk Ortaokulu'nun müzik öğretmeni olan Hikmet Bey) keman dersi alıyordum. Demek o zamanlar bir öğretmen bir talebesine hiç bir menfaati olmadan zaman ayırıp, her gün bir saat ders verebiliyormuş, şimdi her şey parayla ol-

\*\*\* Yılmaz Öztuna, *Devletler ve Hanedanlar*, Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları (Üçüncü ve son baskı) Ankara, 2005

duğu için söylüyorum bunu. Tabii Batı müziği, çünkü Hikmet Bey'in bizim musikimizle pek alakası olduğunu zannetmiyorum. Ne var ki ben türküle-  
rimizi de şarkılarımızı da çok seviyordum. Lise yıllarında bir yerlerden bul-  
duğum Dede Efendi'nin Rast Kâr-ı Nev'i "Gözümde dâim hayâl-i câna"nın  
notasını müzik defterimin sayfaları arasında gören bayan müzik öğretme-  
nimiz nedense çok bozulmuştu. Nedense, diyorum; ama malum olduğu ü-  
zere, kendi kültürümüzün bir çok unsuru gibi musikimize de düşmanlık  
etmek, cumhuriyetçiliğin şarından sayılıyordu. Müzik öğretmenleri batı  
müziği tahsili yapıyorlar, Türk müziğinden de hoşlanmıyorlardı. Zaten Bir  
devirde Türk Müziği resmen yasaklanmıştı da. İş bu Türk müziği düşman-  
lığı yüzünden ben meraklı olsam da kimseden Türk müziği öğrenemezdim.

Sözü şuraya getireceğim, o zamanlar belki fiilen görerek, meşkederek  
değil, ama yazdıklarını okumak sureti ile ben dahi Yılmaz Öztuna'nın tilmizi  
olmuşum. Çocukluğumda mandolinle başladığım zaman da, kemanla biraz  
notaları söktüğümde de musiki açısından bilgi açlığımı giderecek bir kaynak  
eser arıyordum, ama yok idi. Yoktu... Mezun olduğum lisede müzik öğret-  
meni olduğum zaman, musiki talebeleri tarafından tanıştırıldığım Tanburi  
Cemil âşığı Saatçi Hüsnü Emmi vardı Sivas'ta, hem de Bezzazlar çarşısında.  
Rahmetli üdî Saim Konakçı ve tanburî kızkardeşi de onun talebesi idiler.  
Hüsnü Emmi'nin duttan oyma tanburu bana intikal etti sonra. Şimdi o yadi-  
gar, Erzurum Üniversitesine geçince kurduğum musiki korosunda talebem  
olan Mazlum Bayram'da. Ben nerden bileyim ki, Sivas'ta plaklarını dinleye  
dinleye Cemilperest olup, tanbur resimlerine bakarak oturup dut ağacından  
bir tanbur oymuş ve dahi tanburî olmuş bir Saatçi Hüsnü Emmi varmış.  
Sonradan öğrenmiştim bunları. Daha doğrusu bir varmış bir yokmuş, diyo-  
rum bu yüzden Allah rahmet etsin. Müzik öğretmenliği yaparken Cemil  
Bey'in ferahfeza saz semaisini de ondan meşketmişim.

Bir de çocukluğumuzdan beri tarih okuyucusuyuz ya, o zamanlar *Hayat  
Tarih Mecmuası*'nı neşreden üstadımız Yılmaz Öztuna'ya mektup yazıp sor-  
dum. "Efendim, sizin *Türk Müsîkîsi Lügati*'niz varmış [elimizdeki bu güzel  
ansiklopedik sözlüğün ilk nüvesi] bir de Suphi Ezgi'nin *Nazarî ve Amelî Türk  
Müsîkîsi* kitapları. Bunları nasıl temin edebilirim?" Yılmaz Bey mecmuasında  
bana cevap yazmıştı: "Bu kitaplar tamamen tükenmiştir; mevcudu olmadığı  
için temini de mümkün değildir." Ne yapalım, yoktu...

Ama ben yine de, liseyi bitirip kendi köyümde vekil öğretmenlik yaptığ-  
ım 67 senesinde, kemanımla notalarını deşifre ederek, Köprülü üstadımızın  
*Türk Edebiyatında İlk Mutasavvıflar* kitabının sonundaki 5-10 ilahiyi hem ken-  
dim öğrendim, hem de ilkokul bebese talebelerime öğrettim. Çocuklara, "Öy-  
le gür sesle okuyacaksınız ki köyün her yerinden duyulacak" der, köy-

lülerime de her gün zoraki ilahi konseri dinletirdim. Mükâfâtı, müfettiş, talebelerin pek çok bakımından çok iyi yetişmiş olduğunu söylemekle beraber (mesela Yahya Kemal'in pek çok şiirini de ezberletmişim çocuklara; hattâ Şehriyar'ın epeyce uzun "Haydar Baba" şiirini de) bana menfi rapor yazdığı için; o zamanlar vekil öğretmenlere yaz tatilinde de ödenen "yaz aylıklarını" alamamak olmuştu. Sivas gibi kültürü zengin bir şehirde bile, üstelik oldukça zengin Ziya Bey Kütüphanesi'nin de müdavimi olmama rağmen, İstanbul'a gidinceye kadar benim bulabildiğim bütün notalar işte bu 10 parçadan ibaret kaldı. Yani, "hiç ender hiç est"...

Yılmaz Bey'in neşrettiği *Hayat Tarih Mecmuası*'nı ve bulabildiğimiz diğer eserlerini okuyorduk. Ve üstadın ilk hacimli eseri çıktı: *Türkiye Tarihi*. Ben lisede okurken mimari ve sanat tarihine meyl etmiş ve mimari okuyabilmek düşüncesi ile lisede fen bölümünü seçmişim. Ancak bu arada merak edip akrabalarımından öğrendiğim biraz Arapça Farsça ile, *Mesnevi* ve *Gülistan* gibi şark klasiklerini, Zeki Velidi Togan hocamızın *Umumi Türk Tarihi'ne Giriş*'ini, hattâ İbni Haldun üstadımızın *Mukaddime*'si gibi değerli tarih kitaplarını da okuyordum. Böylece okuyucusu olarak tilmizi olduğumuz tarihçiler arasında Yılmaz Bey de vardı. Herhalde bu literatürün rûhî tesiri ile, bütün fakülteleri kazanmış olduğum halde, meslekten tarihçi fakat, İbni Haldun üstadım gibi bir tarih filozofu olmak idealini muhafaza eden bir eğitim için, hocaları arasında Zeki Velidi Togan'ın da bulunduğu İstanbul Üniversitesi Tarih bölümünü tercih ettim. Talebe iken yazdığım bir iki makale ("Mimar Sinan ve Sinan-ı atik", "Hat Sanatı Hakkında" vb.) vesilesiyle yaptığımız sohbetlerde Zeki Velidi Hoca'ya kendimi sevdirdiğim için, beni Rusça öğrenmeye ve asistan olmaya teşvik eden rahmetli hoca, akşamları gelip fakültede Rusça dersi vermek üzere Mahmut Bey isimli muhtemelen Başkırt bir dostunu görevlendirmişti.

Ciddi bir musiki tahsili yapmama da, tarih bölümündeki hocalarla münasebet tarzım yol açtığı için bu hatıraları anlatıyorum. Daha ilk derslerde Kafesoğlu rahmetli ile İbni Haldun'u yanlış anladığını iddia ederek tartışmışım. Benzer bir tartışma, Şehabettin Tekindağ derste Fatih'in ölümü meselesini anlatırken, "Efendim Yılmaz Öztuna Fatih'in zehirlendiğini yazmış delillerini ve kaynaklarını da göstermiş" diye itiraz ettiğim için yaşandı. Hoca beni, "madem bu kadar meraklısın teneffüste odama gel, konuşalım" diye çağırıp, incelemem için "Fatih'in Ölümü Meselesi" isimli makalesinin ayrı basımını da vermişti. Ben makaleyi inceledim, ama makalede verdiği tarihi bilgileri yorumlayışı açısından, onun görüşünün değil Yılmaz Öztuna'nın görüşünün daha isabetli olduğuna hükmettim. Daha sonraki yıllarda akademisyen değil diye Yılmaz Öztuna'yı beğenmeyen bazı kibirli akademis-

yenlere (mesela Konya'da genç bir akademisyen olarak çalıştığım sırada Profesör Nejat Göyünç'e, hem de asistanların yanında), Yılmaz Bey'in ciltler dolusu değerli eserleri olduğunu, bazı profesörlerin ise Türkçe bile bilmediğini söylemekte tereddüt etmedim. Lisede okurken bile hocalarımla çok tartıştım. Netice olarak ben çocukluğumdan beri o kadar çok okumuştum ve kendime o kadar güveniyordumki, Şehabettin Bey rahmetli gibi değerli bir tarihçinin tarih anlayışını o zaman ki çokbilmiş delikanlı halimle yetersiz sayarak Osmanlı Tarihi sertifikasını bıraktım. Evet, belki biraz bilgilydim; ama tarih bölümünde okumaya henüz yeni başlamış bir delikanlıydım. Ve bu arada söyleyeyim; sanat tarihi sertifikası da almak istemiştım, ama 'derslerin seviyesini beğenmediğim için' derhal bırakmıştım. Kimbilir, belki de, âsi, tembel ve çabuk bıkan bir mizaçta olduğum için, 'bu dersler çok sıkıcı; bunları dinlemeye değmez kardeşim' diye bir bahane uyduruyordum. Tabii Zeki Velidi gibi çok büyük bir tarihçinin verdiği "Çingiz Han" dersleri hariç.

Derken benim itiraz edip durduğum hocalardan biri, Osmanlıca dersi veren Profesör Münir Aktepe, beni odasına davet edip bir kaç saat sohbet ettikten sonra, tarih bölümündeki lisans dersleri seviyesinde benim öğrenebileceğim fazla bir şey olmadığını söyledi. Bir kart yazıp beni Süheyl Ünver'e gönderdi ve benimle hususi olarak ilgilenmesini rica etti. Böylece ben, fakülteye devam etmek yerine, Süheyl Bey ve onun beni tanıştırdığı, kendisi gibi Osmanlı devrinden kalma arkadaşlarından, bir takım büyük sanatkârlardan hususi dersler alma şansına kavuştum. Bu cümleden olmak üzere, Kemal Batanay, Münir N.Selçuk gibi meşhur ve büyük musikîşinaslardan meşk etmem mümkün oldu.

Sonunda ben fakülteye nadiren ve imtihanlara girmek vesilesiyle gittim sadece. Süheyl Bey ve onun tanıştırdığı bana ders vermesini rica ettiği dostları tarafından hususi meşk usulü bir tahsil yapmış oldum. Belki çok bilgili ve kabiliyetli bir delikanlı idim; ama o büyük hocalar da böyle bir öğrenciye kendileriyle tartıştığı için kızmak yerine hususi ders verip/verdirtip öntüne imkanlar açan büyük insanlardı. Allah cümlesine rahmet etsin.

Tabii artık İstanbul'da bulunmakla klasik musikimizi en iyi bilen insanlardan, Osmanlıdan kalma eski ustalardan meşk etme şansına kavuşmuşum ve Arel ekolünün musikî neşriyatına artık bir nebze ulaşabiliyordum. Subhi Bey'in *Ameli Nazari Türk Müsîkîsi*'nin üç cildini bulabilmişim. Yılmaz Bey'in ballandıra ballandıra anlattığı *Şehbal* dergilerini bile buldum sahaflarda; hattâ bir sahfafa *Şehbal* külliyyatını getirmesi için, bir makbuz filan da almadan, 200 lira kapora verdim, ama ertesi gün adamcağız öldü. Artık varislerine bir şey de söylemedim. Adamın o gün öleceği günmüş; Biz de hem paradan olduk, hem *Şehbal* mecmualarından. Arel ekolünden ve Yılmaz Öztuna'nın

yakın arkadaşlarımdan birkaçının musiki talebesi dahi oldum. Bir ara belediye konservatuarına müracaatla seviyemle mütenasip bir sınıfa almalarını söylemiştim. İmtihan sonunda benim üçüncü sınıfa devam etmemi münasip buldular. Orada Nevzat Atlıg da hocalarım arasında idi. Bir ara da Rahmetli Fethi Gemuhluoğlu Batı tarzı solfej dersi almam için beni Cahit Atasoy'a gönderdi. Onunla da bir musiki münakaşam olmuştur. Buna rağmen merhum Cahit Bey ticarethanesinin bürosunda bana bir kaç ay solfej dersi vermişti. Çok iyi insandı ve herhalde teşvik etmek maksadıyla yaptığım bestelerin güzel olduğunu söylerdi. Gıyabımda Ziya Nur Bey'e de söylemiş. Mamaafih öyle her şeyi beğenmeyen Kemal Batanay Hocam dahi Eviç şarkımı beğendiğini söylemek lutfunda bulunmuştu.

İstanbul'da Öztuna ile hiç tanışıp, görüşemedik. Musiki Ansiklopedisi'nin birinci baskısı ancak ben İstanbul'dan ayrıldıktan sonra mezun olduğum lisede müzik hocalığı yaptığım zamanlarda neşredildi. İşte nihayet musiki hazinelerimizi anlatan mükemmel bir kaynak esere kavuşmuştuk. Vaktiyle Hamit hocamın meşk defterime yazdığı bir beyitte şair diyordu ki:

*"mûsikî denilen nutk-u ilâhi*

*bir engin denizmiş nâ-mütenâhi"*

Müzik öğretmenliği yıllarımda talebeye meşketmek için bazı bestelerimin notalarını teksir etmiştim. Onlardan Yılmaz Bey üstadıma da gönderdim. Şayanı hayrettir ki üstad, 90'lı yıllarda tanışıp dost olmamıza ve benden eserlerimin bir listesini bu yıllarda istemesine rağmen, benim verdiğim bu son listede olmayan ve şimdi hatırlayamadığım bestelerimi dahi ansiklopedisinde zikretmiş. Demek o yıllardan, o teksirlerden. Gerçi Ansiklopedik Sözlük'teki "Şahin Uçar" maddesinde bir iki önemsiz yanlış da yok değil. Benim için, "73' te bestekarlığı bırakmıştır" diyor, ama mesela güftesi "sleep my love" olan ve hem bizim hem batının kulak zevkine uysun diye yaptığım rast şarkıyı 1981'de yapmışım. İlgili maddenin listesinde yer alan bestelerimden bazıları ise 80'li yıllara ait. Ayrıca eğlence olsun diye mırıldanarak bir şeyler yakıştırmak benim hep devam eden bir âdetimdir. Herkes gibi ben de, yalnız kaldığım zamanlarda, bazen aklıma geliveren bir besteyi okumaya başlarım elbet; daha çok bir çeşit eğlence ve oyun olsun diye, "bak istersem beste de yaparım" gibilerden bir iki nağme yakıştırmak huyum hep süregelmiştir. Ne var ki, çok fazla değeri olmayan bir takım beste denemelerini, sadece o anki ruhi haletimize göre mırıldanarak hissiyatımızı kendi zevkimiz için ifade etmek başka; üzerinde titizlikle çalışıp, yazıp, kaydetmek başka. Yazıp neşredebilmek için eserimizi ciddiye almanız ve neşre layık bulmanız lazım. Üstat teveccüh gösterip Ansiklopedik Sözlük'te benim bi-

yografimi de yazmış; ama ilgi ve teşvik görmeyen ve zaten vasat seviyede kalan bir bestekârın, bestekârlığı sürdürmesi de bana ma'nasız görünmüştür.

İrticalen gelen nağmelerin bir beste sayılabilmesi için, irticali kompozisyon üzerinde çalışılıp, düzenlenip, kaydedilmesi ve notaya alınması lazım. Malum ya, beste bağlanmış demektir; o besteyi teşkil eden seslerin ve nağmelerin bir daha unutulmaması için, gerek usul gerek makam yönünden, her sesin zaman içindeki akışının perde perde bağlanması suretiyle tesbiti asıldır. Böylece zaman içinde geçici bir sadâ ihtizazından ibaret olan uçucu ses ve nağmeler hafızada yerleşip hatırlanabilecek şekilde bir forma, sesleri zapt u rapta alan bir şekle bağlanmış olur. Bir bestem var diyebilmek için illa notaya almak gerekmez; ama istendiği anda notaya alınabilecek şekilde hatırlanabilir olmalı ki bestelenmiş sayılabilsin.

Eskiler bu birbirine bağlanan ve zamana ve unutulmaya karşı direnebilen bestelenmiş sesleri, meşk usulü ile hafızalarında sakladılar. Aslında belki de notaya almaktan daha iyi bir usuldü. Ama bir zaman geldi ki hatiften gelen bu sesler, bu modern çağın gürültülü ortamında işitilmez ve zamanın geçişi ile unutulmaya direnemez oldular. Demek istiyorum ki, aslında musikiyi biz bırakmadık. Hattâ hâlâ eski âdetimiz üzreyiz. Eski zamanların sesleri bizi hâlâ çağırıyor. Tıpkı sirenlerin sesleri gibi; bazı duygulu anlarımızda, hala bizi çağırın bu seslerin büyüüne kapılabiliyoruz. Biz bırakmadık, ama musiki bıraktı bizi. "Kaypak zeminli zaman bu yere vurdu bizi." Musiki neş'e vü muhabbeti yine zaman zaman dil ü cânımızı şeydâ etse de, problem şu ki eski musiki zevki artık bu topluma hitab etmiyor. *Malihulya* isimli kitabımda, 1981'de Amerika'dan Dicle isimli bir gemiyle dönerken yazdığım, "okyanus" şiiri var. Orada, yani okyanusun ortasında bir yerdeyken, demişim ki:

*"kaldı mağrib şarkısı-  
o mağrib ülkesinde...  
yürü Dicle Şilebi!  
güneşin doğduğu yer  
eski bestekarından  
yeni şarkılar ister"...*

Ama modern zamanların gürültüsü içinde bizim klasik üslubun besteletlerini işitecek bir kulak mı kaldı? Her güzel şeye karşı sağırlaştırın ve hattâ ilaveten, dilsizleştiren ve körleştiren bir çağda yaşıyoruz. Ne var ki, bu "reh-i sengsâre düşüp kırılan şişe-i rindânı" şimdi nasıl tamir edelim? Lakin bu başka ve uzun bir bahis...

Arel ve arkadaşları, sonra da onların talebesi olan Yılmaz Öztuna ve arkadaşları, bu gittikçe zayıflayarak işitilmez olan hoş sadâyı yeniden zaptetmek, bu musikinin sesini yeniden duyurmak için ellerinden gelen himmet ve gayreti gösterdiler. Yılmaz Bey inanılmaz genişlikteki bilgisi ve görgüsü ile hayranlık uyandıran bir büyük adam. Ben Musiki Ansiklopedisi'nin bu baskısını okurken, zaten bildiğim şeylere değil de, bilhassa benim az bildiğim Batı müziği ve Türk müziği bahislerine baktım. Yılmaz Bey bu bilgileri nasıl derlemiş, ne kadar çok çalışmış ve nasıl yazmış hayrete şâyândır. İşte musikimizin mecellesi denebilecek iki cild-i muhalled. Her şey gayet güzel kodifiye edilmiş ve yerli yerinde güzel bir üslupla yazılmış. Doğrusu bu kadar çok ve büyük hizmetler yapan Yılmaz Öztuna üstadımız için başka ne diyeyim bilmiyorum. Allah sa'yini meşkûr, ömrünü mezîd ve daha nice hayırlı hizmetlere merbût ve memdûh kılsın. Türk mûsikisini ve mahfuzatını "deryâ-yi hiçi"ye dalmaktan kurtaran böyle muhteşem bir ansiklopedik sözlük yazdığı için üstada Bârekallah diyorum. Vaktiyle Yeni Cami Hünkar Mahfili'ndeki bir çini üzerinde okumuştum; şair demiş ki: "Bârekallah zehi bülend eyvân-ı Hünkârî." Ben de şimdi Yılmaz Öztuna için: "*Bârekallah zehi nühuft elhân-ı manevî*" diyorum. (Allah Mübarek etsin ne mükemmel, ne güzel bu gizli ve manevi nağmeler). Ve "Maşaallahü kane f-enzür ila asari Rahmetullah": Allah ne dilediyse öyle oldu işte bak, gör ilahi rahmetin eserlerini...

Bu dünya misafirhanesinde bestelenmediği için kaybolan, unutulan nağmeler ve geçip giden dostlara, üstatlara gelince...

*dağlar belki sesimizi yankılar  
kanatlı atların aştığı dağlar  
unutulsa bile bütün şarkılar  
kalır mı yankınız ey hatıralar?\**



---

\* Malihulya, "misafir"